

Sygn. akt VI GC 25/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2015r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Beata Hass-Kloc

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Kościak

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2015 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) - Niemcy

przeciwko : (...) S.A. w R.

o zapłatę

I. odmawia odrzucenia pozwu,

II. oddala wniosek pozwanego (...) S.A. w R.
o zwolnienie od kosztów sądowych

III. zasądza od pozwanego (...) S.A. w R. na rzecz powoda (...) - Niemcy kwotę 33.626,06 EUR (słownie: trzydzieści trzy tysiące sześćset dwadzieścia sześć euro 6/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 09 lipca 2012 r. do dnia zapłaty,

IV. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10.804,00 zł (słownie: dziesięć tysięcy osiemset cztery złote) tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 3.617,00 zł (słownie: trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

V. oddala wniosek powoda o nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt VI GC 25/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 30 marca 2015r.

Pozwem z dnia 23 grudnia 2014r. powód (...) w Niemczech wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w R., nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym kwoty 33.626,06 euro wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 09.07.2012r do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu podał, iż pozwany zlecił mu wykonanie usługi montażu , demontażu i najmu rusztowań na obiekcie budowy elektrowni w Holandii. Powód wykonał przedmiotowe usługi. W związku z narastającymi zobowiązaniami strony zawarły porozumienie w którym uznał dług, zobowiązując się do spłaty całego zadłużenia , które na ten dzień wynosiło 75.026,06 euro bez odsetek. Pozwana zobowiązała się spłacić swój dług w miesięcznych ratach po 6.900,00 euro od dnia 06.01.2012r . Do dnia wniesienia pozwu pozwany zapłacił kwotę

41.400,00 euro , a pozwany po dniu 30.05.2012r zaprzestał spłacania długu. Mimo wezwania do zapłaty pozwany nie uregulował pozostałej należności.

W dniu 30 grudnia 2014r. Sąd Okręgowy Sąd Gospodarczy w R. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany wniósł sprzeciw (k- 39-41) w którym zaskarżył go w całości. Wniósł o uchylenie nakazu zapłaty, odrzucenie względnie oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów postępowania według norm przepisanych. Pozwany zarzucił:

- brak jurysdykcji krajowej sądu. Powołał art. 5 ust 1 lit. a i b Rozporządzenia Rady nr 44/2001 uznając, że w razie sporu sądem właściwym do rozpoznania sporów będzie sąd miejsca siedziby strony powodowej; wskazując przy tym art. 1099 kpc jako podstawę odrzucenia pozwu.

- brak wykazania uprawnienia do umocowania dla pełnomocnika powoda,

- zarzut nie wykazania podstawy prawnej żądania,

- zarzut przedawnienia skoro porozumienie zostało podpisane w 2011r .

Pismem z dnia 17 lutego 2015r (k- 55-60) powód podtrzymał dotychczasowe żądania, wnioski oraz twierdzenia. Odnosząc się do zarzutu pozwanego dotyczącego braku jurysdykcji krajowej wskazał ,iż zastosowanie będzie miał art. 2 -4 rozporządzenia Rady UE nr 44/2001 z dnia 22.12.2000r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) w Niemczech prowadzi działalność gospodarczą. Powód w związku z zapytaniem pozwanego o wykonanie określonej usługi wystosował w dniu 06.06.2011r do pozwanego ofertę na wykonanie rusztowań dla elektrowni E.oraz dodatkową ofertę w zakresie wykonania wież schodowych jako uzupełnienie pierwotnej oferty. Pozwany pismem z dnia 08.06.2011r złożył zamówienie odpowiadające w/w ofertom, zaś powód wykazał je w całości.

Dowody: odpis z rejestru handlowego powoda (k. 10-18); odpis z KRS pozwanego (k. 19 - 20); oferta z dnia 06.06.2011r k- 22, oferta dodatkowo k- 24, zamówienie k- 26).

W dniu 12.12.2011 strony zawarły porozumienie, na wniosek pozwanego zawarty w piśmie z dnia 12.12.2011r mocą którego pozwany potwierdził możliwość spłaty zadłużenia w wysokości 75.026,06 euro brutto. Oświadczył, że to zadłużenie zostanie uregulowane w miesięcznych ratach po 6.900,00 euro począwszy od dnia 06.01.2012 do 5-ego każdego miesiąca. Niezapłacona część należności wraz z odsetkami będzie płatna natychmiast , jeżeli pozwany będzie zalegał z jedną ratą w całości lub części dłużej niż 3 dni.

Dowody: porozumienie z dnia 12.12.2011r. (k. 28); pismo pozwanego z dnia 12.12.2011r. (k. 30)).

W dniu 18.12.2012r powód wezwał pozwanego o zapłatę kwoty 33.626,06 euro wraz z odsetkami, albowiem od miesiąca czerwca 2012r pozwany zaprzestał spłacać należności wynikające z w/w porozumienia .

Dowód: wezwanie do zapłaty k- 31.

Sąd dał wiarę dowodom w postaci dokumentów przedłożonych przez strony niniejszego postępowania, albowiem nie budzą w ocenie Sądu żadnych wątpliwości. Nie były nadto kwestionowane przez strony.

Sąd Okręgowy mając na uwadze powyższe zważył co następuje:

Na wstępie należy odnieść się do zarzutu pozwanego dotyczącego braku jurysdykcji tutejszego sądu. W tym zakresie Sąd podziela w pełni stanowisko powoda co do kwestii dotyczących jurysdykcji. Problematyka jurysdykcji

uregulowana jest rozporządzeniem Rady (WE) Nr 44/2001 z dnia 22.12.2000r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz. U. UE L.01.12.1). Zasadą generalną wynikającą z art. 2 w/w rozporządzenia jest to, iż osoby mające miejsce zamieszkania na terytorium Państwa Członkowskiego mogą być pozywane, niezależnie od ich obywatelstwa, przed Sądy Państwa Członkowskiego (por. postanowienie SA w Białymstoku z dnia 28.11.2007r., I Acz 878/07, OSAB 2007/3-4/43). Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 11.10.2007r., C 98/06, Lex nr 319485 wskazał, iż jurysdykcja, o której mowa w art. 2 w/w rozporządzenia, to znaczy jurysdykcja sądów państwa członkowskiego, na którego terytorium pozwany ma siedzibę lub miejsce zamieszkania, ma charakter zasady ogólnej, a powyższe rozporządzenie tylko tytułem odstępstwa od tej zasady przewiduje szczególne przepisy jurysdykcyjne w enumeratywnie wymienionych przypadkach, w których pozwany może lub musi, w zależności od sprawy, zostać pozwany przed sąd innego państwa członkowskiego. Wspomniane przepisy jurysdykcyjne należy interpretować w sposób ścisły, a wykładnia wykraczająca poza przypadki wyraźnie przewidziane w rozporządzeniu nr 44/2001 nie jest dozwolona. W art. 5-7 przewidziane są wypadki jurysdykcji szczególnej i stanowią one odstępstwo do zasady jurysdykcji państwa członkowskiego w którym pozwany ma miejsce zamieszkania. W przypadkach objętych jurysdykcjami szczególnymi

(przemiennymi) powód ma jednak wybór między sądem jurysdykcji ogólnej , a sądem jurysdykcji szczególnej (A. Wróbel , Stosowanie prawa Unii Europejskiej , Bibliotek Sądowa, wyd. Zakamycze 2005, str 497). Brak jest zatem ,w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy do przyjęcia, iż tutejszy sąd jest niewłaściwy do rozpoznania przedmiotowego sporu.

Z tych też względów Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku pozwanego o odrzucenie pozwu , a co za tym idzie orzekł jak w sentencji postanowienia (pkt I wyroku) ,po myśli powołanych wyżej przepisów oraz art. 1099 kpc.

Jeśli chodzi o przedawnienie roszczenia powoda to należy zauważyć ,ze w/w porozumieniu zawartym w dniu 12.12.2011r pozwany uznał swój dług i na jego podstawie dokonywał zapłaty należności wynikających z niego na warunkach tam wskazanych do dnia 30.05.2012r.

W związku z tym ocenę niniejszego należy rozpocząć od tego ,że uznanie roszczenia może być dokonane w trzech różnych formach: jako uznanie właściwe, ugoda lub uznanie niewłaściwe. Pierwsze stanowi nieuregulowaną odrębnie umowę ustalającą co do zasady i zakresu istnienie albo nieistnienie jakiegoś stosunku prawnego, drugie stanowi także umowę, z tym że jest to umowa regulowana i różni się od uznania właściwego tym, że samo istnienie lub nieistnienie stosunku prawnego nie jest kwestionowane, a istnieje jedynie niepewność co do roszczeń wynikających z tego stosunku. Trzecią formą jest uznanie niewłaściwe, które można określić jako przyznanie przez dłużnika wobec wierzyciela istnienia długu.

Sens instytucji uznania roszczenia polega na tym, że dłużnik zapewnia wierzyciela o wykonaniu zobowiązania. Uznanie jest więc przejawem lojalności dłużnika, w stosunku do wierzyciela i zapobiega wytaczaniu niepotrzebnych procesów.

Jeśli chodzi zaś o uznanie niewłaściwe roszczenia to polega ono na tym, że dłużnik nie składa wprawdzie wyraźnego oświadczenia o uznaniu roszczenia, lecz na podstawie objawów jego zachowania kontrahent może zasadnie przyjmować, że dłużnik ma świadomość ciężącego na nim zobowiązania i ma zamiar dobrowolnego spełnienia świadczenia (tak wyrok SN z dnia 11.08.2011r., I CSK 703/10, Lex nr 898249). Powszechnie zatem przyjmuje się, że oświadczenie tego rodzaju może przybrać postać zarówno wyraźną jak i dorozumianą.

W doktrynie oraz orzecznictwie jako przykład uznania niewłaściwego wymienia się min. oświadczenie stwierdzające istnienie długu, zapłatę odsetek, prośbę o odroczenie terminu płatności lub jej rozłożenia na raty, prośbę o zwolnienie z długu (zob. W. Bryl, w: Komentarz KC, t. I, 1972, str. 289; Z. Klafkowski, Przedawnienie. Str. 206; J. Ignatowicz, w: System, t. I, wyd. II, str. 836; System Prawa Prywatnego pod. Red. Z. Radwańskiego, t. II, 2002, str. 616/2).

W niniejszej sprawie mamy do czynienia z uznaniem właściwym , które doprowadziło do przerwy biegu przedawnienia w dniu zawarcia przedmiotowego porozumienia tj. 12.12.2011r i trwało do momentu jego wykonywania przez pozwanego tj. zapłaty w dniu 30.05.2012r raty wynikającej z tegoż porozumienia.

Pozwany nie przedłożył, ani nie zaoferował żadnego dowodu który by podważał wiarygodność w/w porozumienia oraz istnienie i wysokość wskazanej tam wierzytelności; szczególnie, że na jego podstawie pozwany regulował należności i to na jego wniosek doszło do jego zawarcia (k-30).

Mając na uwadze, że strony zawarły umowę nienazwaną zawierającą elementy umowy o usługi, umowy najmu, dostawy (art. 353¹ kc) należało przyjąć, że okres przedawnienia dla roszczenia powoda zgłoszonego w pozwie wynosi 3 lata (art.118 – jako odnoszący się do roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej), a co za tym idzie na tle powyższych okoliczności nie uległo ono przedawnieniu (data wniesienia pozwu – 23.12.2014r –data stempla pocztowego k-39).

Z tych też względów na podstawie powołanych wyżej przepisów orzeczono jak w pkt III wyroku zasądając odsetki po myśli art. 481 kc w zw. z art. 359 pr 1,2 kc .

Sąd oddalił wniosek pozwanego o zwolnienie od kosztów sądowych z uwagi na fakt, iż składając go w sprzeczności od nakazu zapłaty pozwany nie naprowadził żadnych szczegółowych okoliczności na jego uzasadnienie, a poza tym na tym etapie postępowania pozwany nie był zobligowany do ponoszenia żadnych kosztów sądowych w obronie swych praw przed sądem (pkt II wyroku).

Sąd oddalił wniosek powoda o nadanie rygoru natychmiastowej wykonalności, gdyż uznał, że nie zachodzą przesłanki do jego orzekania wskazane w art. 333 par.1 pkt. 2, par 3 kpc.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 par 1, 99 kpc i 108 kpc.